מערבים של אור ורסיסים

Aldo Poblete Varas
9 בנובמבר 2026

חול על החוף, תרמילי תחמושת ריקים, שברים של סיפור ששוכן תחילה במציאות, אחר כך בבדיון, ומעולם לא בהיסטוריה. טקסטים, מדרידה עד קלוסובסקי. האופנה עברה ג׳נטריפיקציה, והנחשים הדיגיטליים דרשו עבירות מוסר קטנות יותר ומינויים גדולים יותר לדתות טכניות.

הכוח המניע של הגיהינום. המכונות באו בפורמט ההולם ניצחונות ומפגשים וסטיבולריים. הגופניות התנועעה בקוסמוס המילולי במקצב ארכאי, רוח יוונית הנעה בקצב של הלמות תוף גולמית. גבישים מתפזרים, מטפורה שטנית לנסיך מכושף. בטקסט שוכנת ישות שמחכה לשובן של הדרכים הישנות. כוחו המרושע של מי שאינו מתחרט. הרדיקליות של תקוות הנעורים, מות ההוראה ומות הניסיון שעובר מדור לדור.

בלתסאר גרסיאן בקצה התחבירי של מחוותינו, בתוך הכתם, בשפתו הרכה של קנה הנשק. נתונים שאינם ניתנים לתיקון מצביעים על עיר כלשהי במרכז אסיה. הריקוד מחזיק מעמד. החיילים מקווים שהחלון רחב דיו לחלומותיהם על פלסטיות והתכנסות.

מעבר לחלון, הצטברות, שיקום. יצירות אמנות אלמנטריות משובצות בקורבן ובסלון של הגבירה הגדולה, מקור כל החיים וכל האלימות. התפרצות של חסר הגבולות, חלומו של המלאך שנפל.

תרבות שלמה מסגירה את עצמה על מסלול התצוגה. היא שורדת ומתפשטת בכך שהיא משכנעת את כל האחרים שהיא מתפוררת. היא אינה מתפוררת ואינה דועכת. נסיכים ונסיכות רוצים לגימה מן המשקה הכחול. שם הייסורים ממשיים, והאלים עדיין אורבים, חיות עירומות שמחליטות מה יתרחש.

המוזיקה באה מן הכדים ומתאי הספינה. אש התמיד שהתבונה מאפשרת מתירה גם את הערפל ואת התנועה האנכית. התנועה הזאת נושאת רבים אל ההזיה וליתר דיוק אל הסחרחורת. אחרים היא נושאת אל השירה האופקית, שבה הנסתר פוגש את חלוקת החשמל עצמה, שבה המשוואה משילה את צורתה הסכמטית ומתגלה כטופולוגיה.

אמנות ההצפה וההליכות הנאות. במקום שבו מישימה ראה את הזעקה האחרונה וצלאן את קורו של הזמן, המאה הארוכה מחזירה אותנו אל תוף המרים ואל הבוץ. זרעים והתוויות נגד. אותה מאה הביאה לנו את משחקו של הכלב ואת מצב רוחו של נגן המוזיקה. כיוונו את הקשב שלנו ומצאנו משהו אחר. העשורים האחרונים, העשורים שלפני ההתקוממות הגדולה של התבונה: רגע אחרון של אי־שקט, רגע אחרון של פירוד. ולמה כל זה קרה כך? כי זה לא יכול היה לקרות אחרת. גם המילים האלה הן השתקפות נדיפה של כל מה שכבר קיים וכבר נושם וכבר מתפשט. רצונו של אדם יחיד אינו מחולל אותן.

רעידות, מערבים של אור ורסיסים, מהירויות הנסתרות מן המבוכה הקולקטיבית הגדולה. האריסטוקרטיה מביטה, משפילה מבט אל האדמה, שעליה זוחל יצור שמריח מזון בלי לגעת בו. הוא אינו נוגע במזון מפני שאינו יודע לקרוא. הוא רוצה לעשות שימוש בחיים ולתת לאחרים לנצח. שינצחו. כדי שינצחו, מה שחייב להיוולד אסור לו להיוולד. ואז הניצחון נראה כסתירה, כי היופי הוא בתם האהובה ביותר של האלים, והם לא יסלחו לעלוב שמנסה להסתיר את האור הזה מן היצורים השוכנים על פני האדמה.

התבונות צחקו ובכו בדממה בעודן מאזינות לדרשה. בינתיים אמר הפילוסוף לתלמידו החדש: ״האם שקלת שכל זה יכול להיות חלום של מלאך שהפריז בסעודת הלילה הקודם? אם כך, אולי כדאי שניקח את ענייני הציבור האלה קצת פחות ברצינות.״

הפילוסופיה, שפחת רכותה שלה, נותרה חשופה בפני החיות, שהן עכשיו קצת פחות פראיות וקצת פחות נחותות מעמיתיהן האנושיים, זוחלות תמיד בין מלכים או דיפלומטים, צמאות לאיזה יין מר או לכל משקה חריף שאפשר לקבל בחינם.

השגנו יתרון, זה נכון. איננו עומדים עוד קרוב לנהר הקבורה כפי שעמדנו לפני עשר שנים. אבל אנחנו עדיין בסכנה. הבה לא נהיה עוד בסכנה.